

være umuligt, at det kan løse sin Opgave. Jeg troer, at denne Overbeviisning vil blive umodsaættelig, ikke saameget ved Tallet af dem, der ville slutte sig til den, som ved dens egen indre Sandhed; thi Genheden, som er af Betydning for det hele Monarchie, er af en gennemgribende og overordentlig Interesse just for det danske Folk.

Hvorlænge vil man blive ved at tvivle om, at det er saaledes, hvorlænge vil man troe, at det ikke hos det danske Folk fuldt saameget, som noget andet Sted i Monarchiet, eksisterer en Trang til at holde sammen paa Alt, hvad der kan sammenholdes, til at styrke Genheden ved ethvert Baand, hvorved den i Sandhed kan styrkes? Hvorlænge har ikke det danske Folk staaet ene om Genheden? Hvor stor har ikke den Kraft været, med hvilken det har baaeret Opoffrelser for dens Skyld? og hvor fast er ikke ogsaa den Overbeviisning hos det danske Folk, at Alt, hvad Wiisdom og Kløgskab kan udrette for at forebygge slige Trangselstider i Fremtiden, skal gøres? thi det er det danske Folk, som lider, naar Genheden brydes, ja endogfaa naar den trues. For at gjøre et Skridt fremad til at styrke denne Overbeviisning, troer jeg, at vi bør vedkjende os den Udtalelse, som har fundet Sted i det andet Thing; og, uagtet den har været oplæst for os, troer jeg dog, at nogle af Ordene ere saa vægtige, at det tør være mig tilladt at fremdrage en enkelt Sætning, som den, hvori en stor, maaskee den største Deel af Betydningen ligger. Altsaa, jeg troer, vi bør vedkjende os den Sætning, „at det Organ, til hvilket Monarchiets Fællesanliggender skulle betroes, maa udrustes med besluttende Myndighed, saavel med Hensyn til den hele Statshuusholdning, som med Hensyn til alle Love, angaaende de fælles Anliggender, og at dette Organ sammensættes saaledes, at det bliver en virkelig Repræsentation af Folket, saa at navnlig det Element, der ved Kongevalg maatte bringes ind i samme, ikke gives en uforholdsmæssig Styrke. Men med Undtagelse af disse Krav, som ingen dansk Rigsdag kan opgive,

vil Deres Majestæt hos Rigsdagen finde den største Redebonhed til at foretage ethvert Skridt, som kan lette og fremstjynde Fællesforfatningens Tilblivelse“. Dette er efter min Formening den Hovedudtalelse, som jeg troer, at vi for vort Bedkommende bør tiltræde. Men jeg troer ikke mindre, at vi bør fastholde den Grundvold, hvorpaa vi staae, saaledes, som den er antydet i disse Ord: „Vi ere derfor ogsaa saa meget mere forvissede om, at Deres Majestæt ingenstunde vil laane Dre til Raad, som gaae ud paa at bryde det Overeenskomstens Baand mellem Kongen og Folket, der har givet vor Forfatning sin Tilværelse og sin Styrke, ved at underlægge det med Grundloven forbundne Forbehold en Mening, som vilde være i Strid med dette Forbeholds rette Betydning“.

Det er udhævet af den ærede Forslagsstiller, hvor vigtigt det er at fastholde og tiltræde disse Udtalelser, og jeg troer ikke, at jeg behøver at udhæve det nærmere; men jeg troer det rigtigt, at vi udtryffeligt vedkjende os den hele saa klare og tillige saa maadeholdne Udtalelse, som foreligger fra det andet Thing. Jeg troer, at ved at gjøre dette ville vi blive paa den Vej, som her tidligere er anseet som den rette, og vi ville derved i Sandhed holde, hvad der var meent, forudsat og tænkt, naar det allerede er blevet udtalt, at man ikke vil modsætte sig Tilblivelsen af en Fællesforfatning. Det, der nemlig dengang var meent og forudsat, var, at den omfattende Bemyndigelse, som nu hviler hos den danske Rigsdag, efter Forholdenes Udvikling kunde og skulde gaae over til et Fællesorgan, som tillige omfattede Repræsentanter for de andre Landsdele. Men der var ikke tænkt paa og ikke forudsat, at Noget af denne Bemyndigelse skulde gaae over fra os til et ministerielt Skjøn.

Jeg har troet, at det, som det egentlig her er om at gjøre, ogsaa kunde opnaaes i den Form, jeg har tilladt mig at foreslaae for det høitærede Thing, og jeg er i den Henseende ikke ene med min Mening. Den deles, det